

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ
APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Vasile C. Șerban.—*Valul imoralității.*
Jurisprudența străină.—*Înalta Curte de Casație și Justiție,*
Secția I.—Jurământ decizoriu.—Transacție.—
(Tudor Ghiță cu Ghiță R. Dumitru).
Secția II.—Curte cu Jurați.—Instrucție orală.—Martori.
(Dumitru Sugeac cu Ministerul Public).
Secția III.—Recurs.—Hotărâre atacată.—Executare de bună
voe.—Achiesare.
(Alex. Becherescu cu Banca Populară Pitești).
Curtea de Apel București, s. II.—Societăți comerciale.—
Asociat.—Excludere din societate.
(D. Hurmațucu și alții cu Soc. cooper. Isvorul).
Tribunalul Ilfov sec. I e. c.—Prescripție penală.—Intre-
rupere.—Acte de urmărire și instrucție.
Const. Bădescu cu Minist. Public).
Judecătoria Ocol Mixt R.-Sărat.—Inchiriere.—Proprietar
funcționar public.—Evacuare.
(C. Ștefănescu cu Sîta Mateescu și alții)
Jurisprudența străină.

VALURILE IMORALITĂȚII

„Ce que nous faisons dépend de
ce que nous sommes ; mais il
faut ajouter que nous sommes,
dans une certaine mesure, ce que
nous faisons”.

Henri Bergson. „L'évolution
créatrice”.

Observatorii fenomenelor sociale constată cu toții că răș-
boiul cel mare, prin care am trecut, a schimbat profund
mentalitatea și sufletul oamenilor.

Anul păcii, marchează în adevăr, o cotitură decisivă în
istoria omenirii.

Astăzi popoarele eșite din războiu trăiesc pretutindeni o
epocă nouă de adânci prefaceri și de mari transformări.

Poporul nostru, participând și el alături de celelalte po-
poare civilizate la acest groaznic măcel, care a sângerat
omenirea timp de atâția ani și dându-și cu prisosință tri-
butul său de jertfe și suferințe, a reușit, în cele din urmă, să
făurească o Românie mare, întregită după drepturile ei
etnice.

În fața acestei noi situații, datoria primă a generației
actuale este de a se pătrunde adânc de importanța clipelor
istorice pe care le trăește și de a căuta să lupte pe toate
căile și din toate puterile pentru consolidarea și asigurarea
succeselor dobândite.

Aceasta este lupta cea mai grea și pentru a birui este
necesară mobilizarea tuturor energiilor țării.

Din nenorocire războiul, sdruncinând puternic omenirea
din punct de vedere moral, și-a întins efectele sale distru-
gătoare până în cele mai îndepărtate domenii.

Unul din efectele cele mai triste ale războiului, de pe
urma căruia ne resimțim puternic astăzi, este, de sigur,
imoralitatea care s'a abătut asupra țării. Simptomele acestei
nenorocite stări de lucruri, unui buni român au căutat să
le indice încă înainte de războiu, pentru a atrage luarea
aminte a tuturor, în speranța că se vor lua măsuri de în-
dreptare.

În adevăr, înainte de războiu, a apărut în București un
apel, lansat de Comitetul de inițiativă al Societății pentru
educarea cetățenească, semnat de cei mai înalți demnitari
ai țării, prin care se arătau simptomele bolnăvicioase, cari
se manifestau de câțiva vreme în societatea românească, pe
terenul moral și social. Se arăta acolo că „un lux isbitor,
ruinător și corupător la unii, un traiu greu la alții, fac, în
legătură cu desfătările provocatoare ale celor puțini, în
mijlocul grijilor zilnice și lipsurilor de tot felul ale celor
mulți, ca prăpastia să se adâncească tot mai mult între
straturile noastre sociale”. Se arătau de asemeni ravagiile
și pustiirile ce le făceau la sate : alcoolismul, pelagra, sifi-
lisul și tuberculoza și se relevau consecințele funeste ce
puteau decurge din această îngrijitoare stare de lucruri
pentru țară și pentru poporul care, nevinovat, se istovea
astfel, căzut pradă celor mai pustiitoare boli sociale.

În fața acestui mare pericol național, acei buni români
făceau apel la toți cetățenii conștienți ai țării, cerându-le
să se asocieze pentru a duce la un loc, cu forțe sporite, lupta
de vindecare a acestor răni sociale, înlăturând pe această
cale pericolul ce amenință să distrugă energia și vitalitatea
populației acestei țări.

Apelul despre care ne ocupăm ne indică, fără a mai intra
în alte amănunte, situația critică în care ne găseam, sub
raportul moral și social, în ajunul marelui războiu.

Astăzi situația este, din nenorocire, cu mult mai grea
încă. În adevăr, războiul, prin exemplul violențelor, jafu-
rilor și abuzurilor de tot felul, a avut o influență nefastă
asupra unei importante părți din populația țării. Se observă
pretutindeni o perversitate profundă a simțului moral ; asupra
tuturor s'a deslănțuit, cu o furie neobișnuită, patima lă-
comiei și a materialismului dus la extrem ; un dor general
de a munci puțin și de a câștiga mult se accentuează din zi
în zi tot mai puternic, alături de pofta de a se desfăta și
petrece în cele mai destrăbălate orgii. Nici odată, ca acum,
nu s'au văzut mai multe scandaluri în familii, mai multe

divorțuri, mai multe avorturi și sinucideri. Nici odată n'au mișunat mai mulți bandiți și criminali, ca în aceste timpuri și nici odată nu s'a văzut mai multă risipă a banului, mai mult lux și prostituție. Familia, celula de bază a întregii vieți sociale, nu mai are astăzi idealurile morale de odinioară; școala, din lipsa și din insuficienta pregătire a corpului didactic, în special a corpului didactic primar, rămâne cu totul neputincioasă în fața anarhiei și haosului moral în care trăim; sentimentul religios a scăzut de neînchipuit în urma războiului și aceasta, să ne fie îngăduit a o spune, în cea mai largă măsură, din cauza clerului nostru, care pretutindeni nu-și face aproape de loc datoria. Astăzi, mai mult ca oricând, populația țării se pierde prin sifilis, tuberculoză, alcoolism și scăderea natalității¹⁾.

Din cauza alcoolismului și altor lipsuri de cari suferă populațiunea țării noastre, criminalitatea a sporit înspăimântător la noi în ultimul timp. Statisticele cele mai recente ne arată că numărul afacerilor criminale a sporit cu 100 % în ultimii nouă ani (dela 1914 până la 1923), că numărul acuzațiilor a sporit cu 60 %, iar numărul condamnăților cu 86 %, astfel că sub raportul indicelui criminalității țara noastră ocupă un loc de frunte față de aproape toate celelalte țări europene, înregistrând 17 crime la o sută de mii de locuitori, adică de 2 ½ ori mai mult ca Franța, de 3 ori mai mult ca Olanda, Belgia, etc.²⁾.

Această îngrijitoare stare de lucruri trebuie să ne dea tuturor de gândit serios. În țări cu moravuri similare s'a dat de mult alarma și se duce cu îndârjire o luptă aprigă pentru stârpirea răului.

Față cu istoria națională ne găsim la o cotitură de drum extrem de importantă.

România de astăzi, cu hotarele ei întregite, pentru a se putea menține și pentru a consolida și asigura succesele dobândite, prin atâtea jertfe și sacrificii făcute de întregul ei popor, trebuie să-și cerceteze astăzi mai mult ca oricând și cu toată luarea aminte, lipsurile de care suferă și să caute neîntârziat a găsi măsuri de îndreptare. Nu cu vorbe frumoase, cu discursuri înflăcărâte și cu făgădueli de ocazie se poate consolida o țară ca a noastră, care suferă de metehne ascunse, cu mult înainte încă de a se întregi. Ne trebuie fapte frumoase, nu vorbe, printrucă numai prin astfel de fapte vom putea reda țării adevărata viață, bazată pe dreptate, cinste și ordine și numai astfel vom asigura poporului nostru condițiuni prielnice de dezvoltare și de propășire.

Legile Statului, stabilind limita inferioară a exigenței legilor morale, constituiesc cea mai simplă și cea mai ușoară morală de urmat. Supunându-se acestei simple morale so-

1) Ancheta sanitară începută în anul 1921 de către D-nii D-r. I. Modlovan și Dominic Stanca a desvăluit o stare de lucruri mai mult de cât îngrijitoare sub acest raport. Astfel, pentru a cita un exemplu, în satul Poiana Ampoiului din Jud. Alba de Jos, la o populațiune de 493 locuitori, s'au găsit:

- 74 bolnavi de sifilis.
- 73 „ „ „ bleonoragie-
- 22 „ „ „ tuberculoză.
- 9 rachitici.
- 24 rătăciți.
- 71 copii cu polipi.
- 92 diverse boli trecătoare.
- 73 alcoolici pronunțați.
- 12 femei alcoolice. (Vezi I. Istrate. „O nouă credință.

Conservarea Națională”. Cluj pag. 19 și urm.).

2) Vezi Ion I. Nedelescu „Evoluția Criminalității în România” în Revista Palatului Justiției No. 5—9 Mai Iunie—1926, pag. 8 și urm. unde se analizează importanța date de seamă asupra criminalității în România, întocmită de eminentul nostru penalist D-l Eug. Decusară, dare de seamă apărută în No. 2 al Buletinului statistic al României.

ciale, am realiza mult, foarte mult chiar, în aceste vremuri grele prin cari trecen, și am pune o stavilă puternică valorilor imoralității cari s'au revărsat cu furie asupra noastră și emenință să ne cuprindă cu totul.

Vasile C. Șerban

Magistrat
Negrești-Vaslui

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 7 Martie 1927

Președinția D-lui Gh. V. Buzdugan, prim-președinte

Tudor Ghiță cu Ghiță R. Dumitru.

JURĂMÂNT DECIZORIU.—PROPUNEREA LUI.—TRANZACȚIE EFECTUATĂ ÎNTRE PĂRȚI PRIN ACCEPTAREA SAU REFUZUL JURĂMÂNTULUI.—ART. 1211, 1214 ȘI 1711 C. CIVIL.

JURĂMÂNT DECIZORIU.—REFUZUL PĂRȚII DE A'LE PRESTA LA PRIMA INSTANȚĂ.—DACĂ ÎL MAI POATE PRESTA ÎN INSTANȚA DE APEL.—ART. 1211, 1214, 1711 C. CIVIL ȘI 332 PR. CIVIL

1. Prin deferirea sau referirea jurământului decizoriu se operează între părțile litigante o tranzacțiune obligatorie, care odată făcută părțile numai pot reveni asupra ei, această tranzacție având puterea unei sentințe neapelabile.

2. Partea care la prima instanță a refuzat prestarea jurământului ce i s'a deferit, fără să invoace vreun motiv legal de opunere, nu mai poate să depună acest jurământ în instanța de apel, căci prin refuzul său de a presta jurământul la prima instanță, a pierdut judecata în mod definitiv.

No. 646.—Admis recursul făcut de către Tudor Ghiță contra sentinței Trib. Buzău în proces cu Ghiță R. Dumitru. S'a ascultat D-nul avocați Pompiliu Ioanțescu pentru recurent și Vasile Antonescu pentru intimat.

Curtea deliberând,

Văzând motivul de casare astfel enunțat:

„Violarea dispozițiilor art. 1208—1218 din codul civil „prin o greșită interpretare din partea Tribunalului care a „pronunțat sentința civilă cu No. 418/925”.

Având în vedere sentința atacată din care rezultă că recurentul Tudor Ghiță întendent la Judecătoria de Ocol acțiune în contra intimatului Dumitru R. Ghiță, pentru anularea actului autentificat de Tribunalul Buzău la No. 4082/923 prin care vinde anume avere imobilă; în dovedirea cererii sale numitul a deferit intimatului, înaintea Judecătoriei de Ocol, jurământ decizoriu asupra chestiunii—determinată în soluționarea procesului—de a se ști dacă prețul vânzării i-a fost plătit sau nu; că intimatul refuzând prestarea acestui jurământ,—formulat și depus înscris la dosar, fără a face nici o rezervă și fără a-l referi recurentului cum legea îi dă dreptul, Judecătoria de Ocol a admis pe acest temei acțiunea intentată de recurent, anulând vânzarea și obligând pe intimat a restitui averea în discuțiune;

Că, intimatul atacând cu apel cartea de judecată, Tribunalul, prin sentința dedusă astăzi în recurs, dată asupra opozițiunei făcută de dânsul contra primei sentințe prin care

i s'a respins ca nesustănut apelul, luând act de declarația sa că acceptă jurământul refuzat la prima instanță, motivează că, apelul fiind devolutiv de instanță, cererea sa este admisibilă în drept și pe baza declarațiunii sale că a achitat vânzătorului recurent tot prețul vânzării, a respins ca nefondată acțiunea acestuia;

Având în vedere că, această soluțiune este criticată prin motivul de casare pentru violarea și greșită interpretare a art. 1208—1218 cod. civil, susținându-se de către recurent că, pe temeiul transacțiunii încheiate prin deferirea jurământului și refuzarea prestării lui, fără nici o justificare la prima instanță, intimatul nu mai putea primi și presta în apel acest jurământ;

Considerând că, prin deferirea sau referirea jurământului decizoriu, se operează între părțile litigante o transacțiune obligatorie, în sensul că, după cum prevede art. 1211 cod. civ. diferendul dintre ele, asupra căruia s'a deferit sau referit jurământul, să se considere definitiv rezolvat, în favoarea aceleia care va refuza;

Considerând că, odată făcută asemenea transacțiune părțile nu mai pot reveni asupra ei, ci ea are între ele puterea unei sentințe neapelabile, după cum aceasta rezultă din art. 1214 combinat cu art. 1711 cod. civil;

Că din acest principiu rezultă că partea care la prima instanță a refuzat prestarea jurământului ce i s'a deferit fără să invoce vre-un motiv legal de opunere, urmează să piardă judecata în mod definitiv, căci conform art. 1711 c. civ. transacțiunea făcută, nu mai poate să fie supusă judecării în apel.

Considerând că, deși prin art. 332 pr. civ. se prevede că, procedurile doveditoare, făcute la prima instanță, se vor putea face din nou în apel, totuși, din caracterul devolutiv al apelului nu rezultă că în a doua instanță se poate reveni asupra recunoașterilor, mărturisirilor și transacțiunilor făcute de părți la prima instanță, ci rezultă numai că, în apel, se pot face din nou lucrări pregătitoare pentru descoperirea adevărului, atunci când ele n'au fost complect și legalmente făcute la prima instanță, și în asemenea categorie nu poate să intre transacțiunea asupra unui jurământ deferit și refuzat acolo, căci prin ea s'a rezolvat deja judecata între părți;

Că, în speță fiind constant că intimatul a refuzat înaintea primei instanțe, prestarea jurământului deferit, fără a face nici o rezervă și fără a ridica nici o obiecțiune că ar fi neconcludent sau vexatoriu, etc., Tribunalul numai cu violarea și greșita interpretare a textelor de lege invocate, i-a putut admite prestarea acestui jurământ în instanța de apel, pe considerațiuni de procedură cari, după cum s'a arătat, nu pot avea aplicațiune în speță.

Că, astfel fiind, motivul de casare devenind întemeiat, recursul se admite, iar în fond pe temeiul aceluiași considerațiuni urmând a se decide că sentința primei instanțe are caracter de lucru judecat, apelul intimatului îndreptat contra ei, este a se respinge ca inadmisibil.

Pentru aceste motive, casează.

SECȚIA II-A

Audiența dela 16 Martie 1927

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

Dumitru Sugeac cu Ministerul Public

CURTE CU JURĂȚI.—NECESITATEA INSTRUCȚIEI ORALE.—NEAUDIEREA MARTORILOR ÎN FAȚA JURĂȚILOR.—CASARE.—ART. 342, 343, 365 ȘI 482 PROC. PENALĂ.

Instrucțiua cauzei înaintea Curții cu jurați trebuind să fie orală, urmează că atunci când înaintea juraților nu a fost ascultat nici un martor sau informator, fără să existe cauze ce fac pe martor incapabil după lege a da mărturie în justiție și fără să se constate că s'au făcut diligențele necesare spre a aduce pe martori înaintea Curții cu jurați și că aceste diligențe au rămas infructuoase din cauza dispariției martorului sau a împedărei lui de a veni din cauză de forță majoră, decizia Curții este dată cu violarea legii și are a fi casată.

No. 1264.—Admis recursul făcut de Dumitru Sugeac în contra deciziei cu No. 160/926 a Curții cu Jurați Ilfov.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

„Violarea art. 340, 342, 346 și 365 proc. penală.

„Violarea principiului oralității debaterilor. Violarea dreptului de apărare”.

Având în vedere că prin decizia supusă recursului de față, recurentul Dumitru Sugeac a fost condamnat la opt luni închisoare corecțională în baza art. 238, 241, 250 și 254 cod. penal;

Având în vedere că din procesul-verbal de audiență, rezultă că, cu ocaziunea judecării recurentului nu s'a pronunțat și nici nu a fost audiat nici unul din martorii acuzării, ci s'au cetit cu consimțământul Ministerului public și al acuzatului, care nu propusese nici un martor în apărare, depunerile scrise făcute de martorii acuzării la instrucțiune;

Considerând că este un principiu fundamental al procedurii criminale, că instrucțiunea cauzei înaintea Curții cu Jurați este orală; că, acest principiu cere nu numai ca rechizițiunile Ministerului public și apărarea acuzatului, dași depunerile martorilor și informatorilor și celelalte elemente de convicțiune, să fie supuse discuțiunii orale și contradictorii, căci numai după rezultatele instrucțiunii orale astfel făcută, iar nu după actele de instrucțiune aflate la dosar, jurații trebuie să-și formeze convingerea lor; ceea ce rezultă din dispozițiunile art. 342, 343, 365, 482 cod. proc. penală, cari nu sunt decât aplicațiunea acestui principiu;

Că, prin urmare, atunci când înaintea juraților nu a fost ascultat nici un martor sau informator, fără să existe cauze ce fac pe martor incapabil după lege a da mărturie în justiție, și fără să se constate că s'au făcut toate diligențele necesare spre a aduce pe martori înaintea Curții cu Jurați, și că aceste diligențe au rămas infructuoase, fie din cauză că martorul a dispărut sau a încetat din viață, fie din cauză că este reținut de vreun caz de forță majoră care împiedică aducerea lui, ceea ce nu este cazul în speță, și când afacerea se judecă numai după depozițiunile și informațiunile scrise dela instrucțiune, și citite de președinte în ședință, se violează principiul de mai sus;

Că, deși atât acuzatul, cât și Ministerul public, pot renunța la unii din martorii și informatorii propuși, ei, însă, în nici un caz nu pot renunța în mod valabil la audierea tuturor martorilor și informatorilor, întrucât principiul oralității debaterilor mai sus expus este de ordine publică și nerespectarea lui constituie o nulitate absolută; așa că chiar atunci când, ca în speță, Ministerul public și acuzatul declară că renunță la toți martorii cauzei și cer ca procesul

să fie judecat, Curtea este datoare să amâne cauza pentru citirea și audiarea martorilor și informatorilor ;

Că, dar, motivul de casare este fondat și recursul urmează să fie admis, iar afacerea trimisă în judecata unei alte Curți cu Jurați.

Pentru aceste motive, casează.

SECȚIA III

Audiența dela 15 Februarie 1927

Președenția d-lui Ar. Alexandrescu, consilier

Alex. Becherescu cu Banca Populară Pitești

RECURS. — EXECUTARE DE BUNĂ VOIE A HOTĂRÂREI ATACATE CU RECURS. — ACHIESARE. — APLICAREA DISPOZIȚIUNILOR ART. 317 PR. CIV. ȘI ÎN MATERIE DE RECURS.

Dispozițiunile art. 317 proc. civilă, potrivit cărora partea care a executat de bună voie o hotărâre numai are dreptul de a o apela, se aplică — în lipsă de dispozițiuni contrarii — și în materie de recurs în Casație ; astfel că recurentul care a executat de bună voie hotărârea instanței de fond pe care a atacat-o cu recurs, este considerat că a renunțat la acel recurs, afară numai dacă nu a făcut în mod expres vre-o rezervă din care să rezulte contrariul.

No. 156. — Respins ca inadmisibil recursul făcut de către Alex. Becherescu, în contra deciziei Camerei Arbitrale a Bursei București cu No. 24/925 dată în proces cu Banca Populară Pitești.

S'au ascultat d-nii avocații N. Stănescu pentru recurent și M. Ghelmegeanu pentru intimată.

Curtea, deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului, ridicat de intimata Banca populară din Pitești, pe motiv că recurentul Alex. Becherescu, executând de bună voie deciziunea Camerei arbitrale a Bursei București, cu Nr. 24/925, prin care a fost obligat solidar cu Primăria orașului Zimnicea la plata sumei de 368.000 lei, e decăzut din dreptul de a face recurs ;

Având în vedere că din actele dela dosar se constată că recurentul Alex. Becherescu fiind solidar obligat prin deciziunea Camerei arbitrale a Bursei București, cu Nr. 24/925, ca împreună cu Primăria orașului Zimnicea să plătească intimei creditoare „Banca populară din Pitești” suma de 368.000 lei și numita creditoare urmărind plata acestei creanțe printr'un sechestr definitiv aplicat ambilor debitori solidari, și în urma acestor sechestre, debitoarea Primăria orașului Zimnicea consemnând suma urmărită, iar creditoarea cerând desființarea sechestrului și ridicarea recipisei, Tribunalul i-a eliberat-o, fără ca vre-unul din debitori să fi făcut vre-o rezervă sau obiecțiune contra acestei eliberări, care consacră irevocabil plata datoriei solidare ;

Considerând că în conformitate cu art. 317 proc. civ., aplicabil și în procedura recursului în Casație, în lipsa unei dispoziții contrarii, renunțarea la dreptul de recurs contra unei hotărâri, poate să rezulte sau în mod expres dintr'o declarațiune scrisă a părții care se mulțumește cu acea hotărâre sau chiar și în mod tacit din executarea de bună voie a hotărârei privind diferendul litigios ;

Că, în speță, întrucât recurentul nu a făcut nici o rezervă

la eliberarea recipisei, sumei datorate, și prin acest fapt este prezumat că a renunțat la dreptul de recurs, prevăzut de art. 54 din legea burselor de comerț, recursul este inadmisibil și urmează a fi respins ca atare.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II

Audiența dela 12 Decembrie 1926

Președenția D-lui G. T. Ionescu, consilier

D. Harmațucu, Daniel Zografi și alții cu Soc. Cooper. Izvorul SOCIETĂȚII COMERCIALE. — ASOCIAT. — EXCLUDERE DIN SOCIETATE. — DECIZIA ADUNĂRII GENERALE. — NERESPECTAREA FORMELOR LEGALE. — NULITĂȚI. — ART. 165 COD. COM.

Excluderea unor membri din societate, constituie o măsură gravă, care nu poate fi luată de adunarea generală, decât cu paza riguroasă a formelor relative la constituitrea adunării și la exprimarea voturilor și în urma dovedirii complete a faptelor imputate și prevăzute de statute ; iar nerespectarea acestor forme menite să garanteze dreptul asociatului de a nu fi exclus fără vină vădită atrage nulitatea măsurii luate.

No. 200. — Admis apelul făcut de D. Karmațuca, Daniel Zografi, Rafael Anastasiu și Const. Răduț în contra sentinței comerciale No. No. 330/925 a Trib. Ilfov S. I comercială în proces cu Soc. cooperativă Izvorul.

S'au ascultat d-nii avocați Dumitrescu și Stănescu pentru apelanți și Bercuș pentru societatea intimată.

Curtea,

Asupra apelului făcut de D. Karmațuca, Daniel Zografi, Rafael Anastasiu și Const. Răduț, în contra sentinței comerciale No. 330 din 1925 a Trib. Ilfov Secția I-a Comercială, prin care li s'a respins ca inadmisibilă opoziția ce au făcut contra procesului-verbal din 11 Maiu 1924, al adunării generale a societății coperative „Izvorul”, prin care au fost excluși din acea societate, aplicându-li-se și dispozițiile art. 10 și 11 din statutele societății ;

Având în vedere actele dela dosar și concluziunile părților, din care se constată că numiții apelanți fiind excluși din societate de către consiliul de administrație, s'a convocat adunarea generală extraordinară, care prin procesul-verbal susmenționat, a decis excluderea apelanților din societate pentru că faptele lor au cauzat pagube morale și materiale societății, tinzând la desbinarea membrilor și distrugerea creditului societății ;

Că, în contra procesului-verbal al adunării generale, apelanții au făcut opoziție la Tribunal invocând între alte motive și pe acelea că s'a introdus acționari de complezență, că votarea s'a făcut în neregulă, în mod ilegal, fără nici un control în ceea ce privește pe membrii excluși, că adunarea generală a fost ilegal constituită, cum se constată din chiar rezultatul votului, că acționarul Ilie Cristache deși decedat se constată că ar fi votat ; că Tribunalul a respins opoziția ca inadmisibilă, de

oarece din examinarea tuturor motivelor de opoziție, relative atât la formă cât și la fond, n'ar rezulta vre-o încălcare învederată a actului constitutiv, a statutelor sau a legii, așa cum cere art. 165 cod. com., pe baza căruia s'a făcut opoziția: că opoziții făcând apel, au invocat aceleași motive de anulare;

Având în vedere în ce privește motivele relative la forma în care s'a constituit adunarea generală și s'a procedat la votare, că din procesul-verbal dela 11 Maiu 1924 și tabloul de numele acționarilor, anexat la acest proces-verbal, se constată că s'au prezentat 75 acționari, între cari figurează și Hristache Ilie și că procedându-se la votare cu abținerea membrilor consiliului de administrație, rezultatul voturilor exprimate pentru fiecare în parte din cei 5 asociați propuși pentru excludere, nu însumează decât 59 voturi exprimate, la care adăugându-se 14 voturi ale membrilor consiliului de administrație, cari s'au abținut, dă suma totală de 73 acționari, pe câtă vreme din procesul-verbal se constată, după cum s'a arătat mai sus, că s'au prezentat 75 acționari, fără să se specifice ce s'a petrecut cu cei 2 acționari, cari n'au votat; că, pe lângă aceasta, se mai constată că în tabloul de acționari cari au fost prezenți la adunarea generală și au votat, figurează ca fiind reprezentat prin procurator și asociatul Hristache Ilie, care era încetat din viață încă dela 11 Aprilie 1924, după cum se dovedește cu extractul de deces aflat în dosar;

Că deasemenea se mai constată din tabloul acționarilor cari au votat la adunarea generală, că acționarii Aristide Gherman, Miltiade Tabacu și Zissu Spirea trecuți în tablou la No. 21, 66 și 117, cari au votat prin procurator, au depus numai câte două acțiuni fiecare, pe câtă vreme statutele prin art. 28 prevăd categoric că trei acțiuni dau dreptul la vot;

Considerând că excluderea unor membrii societate constituie o măsură gravă care nu poate fi luată de adunarea generală decât cu paza riguroasă a formelor relative la constituirea adunării și la exprimarea voturilor și în urma dovedirii complete a faptelor imputate și prevăzute de statute; că, mai ales în speță, gravitatea măsurii este învederată prin aceea că este necontestat că toți cei excluși sunt membrii fondatori ai societății, unul din ei având cel mai mare număr de acțiuni permis de statute; că, prin decizia de excludere aplicându-li-se și art. 11 din statute, cei excluși vor pierde diferența dintre valoarea nominală a acțiunilor care este de 100 lei și valoarea reală, care este azi mult mai mare;

Considerând că în condițiunile arătate mai sus, în care se constată că s'a procedat la votare și la excluderea apelanților din societate, este evident că s'a călcat formele esențiale pentru constituirea adunării și exprimarea voturilor; că nerespectarea acestor forme, menite să garanteze dreptul asociatului de a nu fi exclus fără o vină dovedită, atrage nulitatea măsurii luate; că această nulitate este în spiritul art. 165 cod. com., care cere să fie o încălcare a legii, a statutelor sau a actului constitutiv, de oarece nu se poate presupune că legiuitorul a înțeles să mențină neatinsă deciziunea unei adunări generale, cu toate că s'ar constata că s'a votat

în numele unui acționar decedat, că au luat parte acționari cari nu aveau dreptul să voteze, că nu se constată ce s'a petrecut cu voturile exprimate, însă nesocotite la rezultatul definitiv;

Că, constatarea acestor nereguli nu poate duce decât la anularea măsurii luate, pentru că o asemenea măsură nu este decât rezultatul nerespectării formelor cerute de lege și de principiile generale în această materie;

Că, prin urmare, măsura excluderii fiind viciată în chiar cauza care a produs-o, este neîntemeiată obiecțiunea intimaților că numărul voturilor înălțurate prin nerespectarea formelor, nu poate să influențeze asupra rezultatului general al votării, pentru că un rezultat general obținut neregulat nu poate fi considerat ca un rezultat în vederile legii;

Că astfel fiind, conform art. 165 cod. com., decizia adunării generale urmează să fie anulată, acordându-se apelanților 300 lei cheltueli.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier G. T. Ionescu, Curtea admite apelul.

Semnați: G. T. Ionescu, N. Hariton, I. Botez.

TRIBUNALUL ILFOV S. I civ. cor.

Audiența dela 15 Februarie 1927

Președenția d-lui Const. Răileanu, judecător

Const. Bădescu cu Ministerul Public

PREScripTİUNE PENALĂ. — INTRERUPEREA EI. — ACT DE URMĂRIRE ȘI DE INSTRUCȚIE. — VALIDITATEA ACTULUI. — CONDIȚIUNE. — ART. 593 ȘI 594 PR. PEN.

PREScripTİUNE PENALĂ. — ACT DE URMĂRIRE REGULAT FĂCUTĂ, — INSTANȚĂ NECOMPETENTĂ. — INTRERUPEREA PREScripTİIEI. — ART. 593 ȘI 594 PR. PEN.

PREScripTİUNE PENALĂ. — IDEEA PE CARE SE REAZIMĂ. — CITATİUNE REGULAT FĂCUTĂ ÎN FORMA EI. — COMUNICAREA LA UN DOMICILIU STRĂIN. — INTRERUPEREA PREScripTİIEI. — ART. 593 ȘI 594 PR. PEN.

1. Prescripțiunea penală ca să fie întreruptă potrivit art. 593 și 594 pr. pen. printr'un act de urmărire sau de instrucțiune, trebuie ca acest act să fie valabil în el însuși, adică să emane de la un ofițer public competent și să fie îndeplinit cu toate formele legale.

2. Un act de urmărire regulat în forma lui și emanând de la funcționarul competent a-l face, produce efect întrerupător chiar dacă s'ar afla în fața unei instanțe incompetente, fiindcă această situațiune nu implică ideea de uitare care este de esența prescripțiunei.

3. Orice act de urmărire sau de instrucțiune, în virtutea unei prezumțiuni legale, conservând judiciarmente amintirea infracțiunii și prin urmare și necesitatea societății de a pedepsi, va trebui să întrerupă prescripțiunea față de toate persoanele cari au participat la infracțiune, chiar și față de aceleia cari nu au fost descoperite încă, sau chiar față de persoanele cari nu au fost încă avertizate.

Astfel o citație regulat făcută în forma ei, conservând în ea amintirea infracțiunii va întrerupe prescripțiunea chiar dacă nu a fost comunicată infractorului sau chiar dacă a fost comunicată la alt domiciliu decât cel real al infractorului.

No. 549. — Respinsă excepțiunea ridicată de inculpatul Const. Bădescu, de a se declara prescrisă acțiunea publică privitoare la dânsul.

S'a ascultat D-l Avocat Vintilă Döngeroz din partea inculpatului Const. Bădescu și D-l Procuror Istrati în concluziuni.

Tribunalul,

Având în vedere excepțiunea ridicată de apărătorul inculpatului Const. Bădescu, de a se declara prescrisă acțiune publică privitoare pe numitul inculpat pentru delictul de excocherie prevăzut și pedepsit de art. 332 și 333 c. p.

Având în vedere că apărătorul inculpatului își bazează cererea sa pe faptul că de la 5 Decembrie 1921, primul termen fixat înaintea tribunalului pentru judecare și până la 11 Ianuarie 1927, când i s'a admis contestația făcută de inculpat și s'a constatat că toată procedura privitoare pe inculpat fusese făcută la un alt domiciliu decât cel al inculpatului, au trecut mai mult de 5 ani, — deci conform art. 595 din pr. pen. — delictul este prescris, căci toate actele de procedură de la 5 Decembrie 1921 — 11 Ianuarie 1927 fiind nule, adică inexistente, e ca și cum nu s'ar fi făcut în acel interval de timp nici un act de procedură.

Având în vedere că din actele de la dosar se constată următoarele :

Prin ordonanța definitivă No. 191 din 3 Septembrie 1921, inculpatul Const Bădescu a fost trimis în judecată pentru faptul prev. și ped. de art. 332 și 333 c. p. ; — repartizându-se acest proces spre judecare la această secțiune.

Că fixându-se primul termen de judecată la această secțiune, pentru ziua de 5 Decembrie 1921, pentru acest termen inculpatul a fost citat atât în București str. Rondă No. 2, unde își avea domiciliul său real cât și în com. Cernica-Tângani jud. Ilfov, însă la această dată amânându-se procesul, pentru toate termenele ulterioare, inculpatul a fost citat numai în com. Cernica-Tângani jud. Ilfov.

Că în ziua de 7 Iulie 1925, judecându-se procesul în fond, tribunalul prin sentința No. 1334 din acea zi, a condamnat pe inculpatul Const. Bădescu la 3 luni închisoare corecțională.

Considerând că lansându-se mandatul de arestare în contra inculpatului pentru a executa această pedeapsă, acesta a făcut contestație la executarea acelui mandat și tribunalul prin sentința No. 53 din 11 Ianuarie 1927 admite această contestație, constată că și pentru termenul de 7 Iulie 1925 când a fost condamnat inculpatul, a fost citat la un alt domiciliu decât cel real și anulând procedura pentru acea zi, anulează și sentința No. 1334 din 7 Iulie 1925.

Având în vedere că astăzi inculpatul susține că întrucât sentința No. 1334 din 7 Iulie 1925 a fost anulată, ca fiind dată după o procedură nulă, urmează că dela 5 Decembrie 1921, primul termen înaintea tribunalului când procedura a fost bine îndeplinită și până la 11 Ianuarie 1927, când s'a admis contestația făcută de inculpat, s'au făcut numai proceduri nule, deci inexistente, astfel că trecând mai mult de 5 ani fără ca să fi intervenit vre-un act de procedură, delictul este prescris conf. art. 594 din pr. pen.

Având în vedere că conform art. 594 din pr. pen. în cauzurile articolului precedent și după deosebirile de epoce

acolo arătate, curgerea prescripțiunii se mărginește la 5 ani pentru delictele care se pedepsesc cu pedepse corecționale.

Că art. 593 din pr. pen. vorbind că crimele se prescriu prin 10 ani din ziua când s'a comis crima, dacă în acest interval nu s'a făcut nici un act de instrucțiune nici de urmărire ; în al. II, arată că, *dacă în acest interval, se vor fi făcut nisaiva acte de instrucțiune sau de urmărire, fără să fi fost urmate de vre-o deciziune, cei 10 ani de prescripțiune se vor număra începând de la cel de pe urmă act și aceasta chiar în privința persoanelor care nu vor fi fost implicate în acel act de instrucțiune sau de urmărire.*

Că, prin urmare, excepțiunea ridicată de inculpat se bazează pe disp. art. 594 comb. cu art. 593 al. II pr. pen. socotindu-se ca act de urmărire făcut în cauză, *numai citarea pentru ziua de 5 Decembrie 1921, iar restul citațiunilor precum și sentința No. 1334 din 7 Iulie 1925 fiind nule, este ca și cum de la 5 Decembrie 1921 nu s'a mai făcut nici un act de instrucțiune sau de urmărire în cauză.*

Având în vedere că, în principiu, prescripțiunea penală se bazează pe faptul că o condamnățiune prea îndepărtată, devine inutilă, căci amintirea delictului este ștersă și nevoia de exemplaritate dispare prin această trecere de timp, astfel că bazată pe aceste considerațiuni dispare și nevoia societății de a mai pedepsi.

Că, prin urmare, esența prescripțiunii penale este *uitarea presumată* a infracțiunii nejudicate, uitare care suprimă și necesitatea și deci și legitimitatea de a mai pedepsi.

Având în vedere, că privind chestiunea din acest punct de vedere, al rațiunii însăși a prescripțiunii, rezultă că atunci când se reamintește mereu ideea infracțiunii și reînprospătează amintirea ei, nu mai poate fi vorba de prescripțiune ; astfel după dispozițiunile art. 593 și 594 din pr. pen. actele de instrucțiune și de urmărire, adică fapte care recheamă amintirea infracțiunii, vor întrerupe prescripțiunea.

Că acte de instrucțiune sunt acele cari tind să stabilească infracțiunea și să descopere pe infractor, iar actele de urmărire presupun deja existența unui proces penal și a unui individ determinat ca infractor, cum ar fi de ex. o citațiune, actele prin care Ministerul public exercită acțiunea publică, etc.

Având în vedere că prescripțiunea ca să fie întreruptă printr'un act de urmărire sau de instrucțiune, trebuie ca acest act să fie *valabil în el însuși*, — și această validitate presupune ca actul de instrucțiune să emane de la un *ofiter public competent*, și să fie îndeplinit cu toate *formalitățile substanțiale*.

Că un act de urmărire *regulat în forma lui* și emanând dela funcționarul competent a-l face, produce efect întreruptiv chiar dacă s'ar afla în fața unei instanțe necompetente, fiindcă această situațiune nu implică *ideea de uitare*, care este în esența prescripțiunii.

Că actele de urmărire și de instrucțiune *regulate în forma lor*, excluzând ideea de uitare a infracțiunii, ele vor avea un *efect absolut și un caracter impersonal* ; astfel ele vor întrerupe prescripția cu toate că vor fi îndreptate contra unei *persoane necerte* ; deasemenea ele vor întrerupe prescripția chiar dacă *nu au fost notificate inculpatului*, sau chiar dacă au fost îndeplinite față de persoane care nu sunt implicate în infracțiune, sau chiar dacă au fost îndeplinite numai poate de unul din infractori, ele vor întrerupe prescripția față de toți (Vezi R. Garraud vol. II pag. 404), căci, în toate aceste situațiuni, orice ideie de uitare a infracțiunii este exclusă.

Prin urmare, în principiu, orice act de urmărire sau de instrucțiune, în virtutea unei prescripțiuni legale, conser-

vând judiciarmente amintirea infracțiunii și prin urmare și necesitatea societății de a pedepsi, va trebui să întrerupă prescripțiunea față de toate persoanele care au participat la infracțiune, chiar și față de cele cari nu au fost descoperite încă, sau chiar față de persoanele cari nu au fost încă avertizate. (Garraud id. pag. 404).

Prin urmare, în virtutea acestor principii, o citațiune regulată făcută în forma ei, conservând în ea amintirea infracțiunii, va întrerupe prescripțiunea chiar dacă nu a fost comunicată infractorului sau chiar dacă a fost comunicată la alt domiciliu decât cel real al infractorului.

A admite contrariul, ar fi a se nesocoti însăși rațiunea prescripțiunii penale și a declara uitată de societate o infracțiune, cu toate că societatea a reamintit această idee a infracțiunii prin nenumărate acte de procedură, regulate în forma lor, — însă, din anumite circumstanțe, comunicate la alt domiciliu decât cel real al infractorului.

Că faptul că o citațiune a fost comunicată la alt domiciliu decât cel al inculpatului, privește mai mult posibilitatea infractorului de a se apăra de faptul ce i se impută, posibilitate pe care o poate recăpăta pe calea contestației la executare, — dar nici într'un caz nu se poate susține că prin faptul că comunică o citațiune la un alt domiciliu decât cel real al infractorului, prin aceasta, s'ar implica ideea de uitare din partea societății și deci dispariția necesității de a pedepsi.

Că așa fiind, excepția ridicată de inculpat de a se declara prescrisă acțiunea publică privitoare pe el, urmează a fi înălțurată ca nefundată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Victor Popovici, respinge excepțiunea.

Semnați : *Const. Răileanu, Victor Popovici.*

JUDECĂTORIA OCOL. MIXT RĂMNICU-SĂRAT.

Audiența dela 16 Mai 1927

Judecător, D-l Radu C. Gheorghiu

Const. Ștefănescu cu Sița Matescu și Valeria Popp

INCHIRIERE. — DREPTUL PROPRIETARILOR FUNCȚIONARI DE A EVACUA PE CHIRIAȘI. — CONDIȚIA MUTĂRII LOR ÎN IMOBILUL EVACUAT. — ART. 26 AL. 1 ȘI 30 AL. 1 DIN LEGEA CHIRIILOR DIN MARTIE 1927.

Dispozițiunile art. 30 al. 1 din noua lege pentru prelungirea contractelor de închiriere, potrivit cărora funcționarii dinainte de data de 27 Martie 1927 cari au, ei sau soțiile lor, dobândită proprietatea înainte de această dată, pot evacua pe chiriașii lor în tot cursul aplicării acestei legi, chiar dacă aceștia ar intra în excepțiunile prevăzute de art. 26 al. 1, trebuesc înțelese în sensul că aplicarea lor presupune satisfăcută condițiunea pe care art. 26 al. 1 menționat o pune ca principiu pentru întreg capitolul evacuărilor în care se găsește cuprins și textul de mai sus, și anume ca funcționarul proprietar să se mute el și familia sa în imobilul sau în partea din imobil a cărui evacuare o cere.

No. 534. — Respinsă ca nefundată acțiunea intentată de Const. Ștefănescu în proces cu Sița Matescu și Valeria Popp.

S'au ascultat d-nii avocați N. Ștefănescu pentru reclamant și Cristea Manca pentru pârâte.

Judecata,

Cu privire la acțiunea civilă de față.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților din cari se constată, în fapt, că reclamantul, funcționar în București dela data de 1 Aprilie 1911, închiriaza pârâtelor, în calitate de soț uzufructuar, un imobil dotat situat în R.-Sărat str. Eminescu, cumpărat de către soția sa prin act de vânzare autentic la 11 Februarie 1910; că contractul de închiriere, încheiat la 1 Octombrie 1914 se găsește prelungit de drept în favoarea chiriașelor, ca pensionare, dela această dată și până la 23 Aprilie 1929 în baza legilor excepționale; că pe temeiul dispozițiunilor art. 30 al. 1 din noua lege pentru prelungirea contractelor de închiriere, se face acțiunea de față pentru rezilierea contractului și evacuarea pârâtelor din imobil.

Considerând, în drept, că potrivit dispozițiunilor art. 30 al. 1 din noua lege pentru prelungirea contractelor de închiriere, funcționarii dinainte de data de 27 Martie 1927 cari au, ei sau soțiile lor, dobândită proprietatea dinainte de 27 Martie 1927 stil vechi, pot evacua pe chiriașii lor în tot cursul aplicațiunii acestei legi, chiar dacă chiriașii ar intra în excepțiunile prevăzute de art. 26 al. No. 1.

Considerând că dispozițiunile acestui text de lege trebuesc înțelese în sensul că aplicarea lor presupune satisfăcută condițiunea pe care art. 26 al. 1 din lege o pune ca principiu pentru întreg capitolul evacuărilor în care se găsește cuprins și numitul text, și care condițiune este aceea ca funcționarul proprietar să se mute el și familia sa în imobilul sau în partea din imobil a cărui evacuare o cere;

Că această interpretare rezultă în mod neîndoios și din spiritul legii care dacă creiază o dispozițiune de favoare pentru proprietarii funcționari prin aceea că le permite a evacua chiar persoanele protejate de art. 26 al. No. 1 din lege, dispozițiune de favoare pe care legea nu o are pentru ceilalți proprietari, prin aceasta nu înseamnă însă că îi scutește și de îndeplinirea condițiunii fixată de același articol 26, de a se muta în imobilul evacuat.

Că în interpretarea contrarie s'ar eluda însăși scopul legii, stabilind în funcționari o categorie de proprietari încurajați la specularea chiriașilor, cari în acest caz ar fi expuși arbitrarului voinței proprietarilor.

Că în fine această interpretare mai rezultă și din dispozițiunile art. 45 din lege, cari stabilind sancțiunea ce trebuește aplicată proprietarilor cari obținând evacuarea chiriașilor nu s'au mutat în imobilul evacuat, se referă la totalitatea dispozițiunilor capitolului evacuărilor, fără a face vre-o distincțiune între proprietarii funcționari și ceilalți proprietari.

Considerând, în speță, că întrucât reclamantul nu face dovada nevoiei în care s'ar găsi de a locui imobilul închiriat, ci dimpotrivă există o prezumțiune contrară în faptul că este funcționar în București, iar imobilul se află în R.-Sărat și chiar declară prin concluziunile puse astăzi în instanță că nu înțelege a se muta în imobilul a cărui evacuare o cere, acțiunea sa se dovedește a fi nefundată și cată a se respinge.

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată cerute de pârâte, le fixează la suma de una mie cinci sute lei.

Pentru aceste motive, redactate de d. Radu C. Gheorghiu, jude-ajutor, — respinge acțiunea.

Semnat : Radu C. Gheorghiu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

INTERDICȚIE. — *Deces intervenit înaintea hotărârii.* — *Acte anterioare.*

Când o persoană a cărei interdicție s'a cerut, a murit înainte de darea hotărârii, moștenitorii nu pot urmări anularea unui act făcut de acea persoană, chiar după introducerea instanței, decât cu condiția de a dovedi că autorul acelui act era în stare de demență în momentul când a contractat. Nu este suficient să probeze că faptele pe care își întemeiază cererea existau la acea epocă.

O vânzare à fonds perdu nu indică, ea singură, starea de demență, chiar dacă ar avea de rezultat să despoaie pe moștenitori.

C. Agn. 8 Martie 1926. — *Réc. des somm. Sirey, Iulie 1927.*

* * *

CONSILIU JUDICIAR. — *Acte anterioare.* — *Imprumuturi deghizate.*

Imprumuturile deghizate consimțite prodigului anterior numirii consiliului judiciar, în special sub formă de depozit, stabilind că cauza interdicției exista în mod notoriu în momentul când aceste acte au fost făcute, ele cad deci sub sancțiunea art. 503 C. civ. și urmează a fi anulate.

Trib. Seine 26 Martie 1927. Rec. des somm. Sirey, Iulie 1927.

Art. 503 c. fr. nu s'a admis în legea română. Actele anterioare interdicției cad sub regula comună.

RESPONSABILITATE CIVILĂ SAU PENALĂ. — *Lucru neînsuflit.* — *Prezumție de culpă.* — *Automobil.*

Prezumția de culpă stabilită de art. 1384 al. 1 c. civ. (art. 1000 rom.) în contra aceluia care are în paza sa lucrul mișcător neînsuflit care a cauzat un prejudiciu altuia, nu poate fi distrusă decât prin dovada unui caz fortuit sau de forță majoră sau a unei cauze străine care să nu-i fie imputabilă; nu este de ajuns păzitorului de a dovedi că n'a comis nici o greșeală sau că cauza faptului păgubitor a rămas necunoscută.

Legea pentru aplicarea prezumției nu distinge dacă lucrul care a cauzat paguba era sau nu acționat de mâna omului; este de ajuns ca lucrul de care e vorba să fie supus necesității de a avea o pază din cauza pericolelor ce poate pricinui altuia.

Prin urmare, urmează a fi casată decizia care a refuzat să aplice acest text accidentului cauzat de un camion automobil care a răsturnat și rănit grav pe un trecător, sub pretext că în momentul accidentului camionul era acționat de un șofer în serviciul proprietarului și că astfel pentru a obține reparația prejudiciului, victima era dator să stabilească în sarcina conductorului o culpă care să-i fie imputabilă potrivit art. 1384, § 7 c. civ.

Cas. civ. fr. 21 Febr. 1927. — *Rec. pér. Sirey, I, 137, 1927.*

* * *

REFEREURI. — *Excepțiuni de incompetență.* — *Apărare asupra fondului.*

Excepțiunea de incompetență *ratione personae* sau *ratione loci*, spre deosebire de excepțiunea de incompetență *ratione materiae*, nu este de ordine publică, și defendorul este legalmente presupus că a renunțat la dânsa dacă n'a propus-o în *limine litis*, înainte de orice apărare asupra fondului; el nu poate deci a fi primit să o invoace pentru prima oară în instanța de apel.

Aceste principii se aplică și în materie de refereuri.

* * *

REFEREURI. — *Competență.* — *Imobil succesoral.* — *Numirea unui administrator.* — *Repartiția veniturilor.*

Competința judecătorului referențelor este, în orice materie subordonată la două condițiuni: 1. după art. 806 c. pr. civ. (art. 66 pr. civ. rom.), trebuie să fie urgență; 2. potrivit art. 809 § 1 (al. 1) același cod (art. 66 bis), măsura solicitată nu trebuie să aducă prejudiciu principalului.

Administratorii numiți în referențelor nu pot să îndeplinească decât acte de pură gestiune provizorie, cu excluderea actelor de dispoziție definitivă.

Prin urmare, trebuie a fi infirmată *parte in qua*, ordonanța de referențelor prin care se numește un administrator pentru un imobil succesoral, cu misiunea de a repartiza între legatarii a căror titluri sunt contestate veniturile imobilului încredințat gestiunii sale, ceea ce îi permite de a face acte de adevărată dispoziție și aduce prejudiciu principalului mai cu seamă atunci când nu e urgență pentru aceasta repartiție.

C. Paris, 30 Martie 1927.

Gaz. Pal. 4 Mai 1927

BIBLIOGRAFIE

A apărut Volumul IV din TRATATUL DE DREPT ȘI PROCEDURA PENALĂ, cursul Prof. I. Tanoviceanu, revăzut și complectat de d-nii: *Vintilă Dongoroz* în ce privește doctrina română și streină; *Eugen C. Decusar* în ce privește jurisprudența; *Corneliu Chiseliță*, consilier la Curtea de Casație, referințe pentru Bucovina și *Ștefan Laday*, referințe pentru Ardeal.

Acest volum de 900 pagini cuprinde PROCEDURA PENALĂ..

Prețul 500 Lei. Comandele se primesc la *Curierul Judiciar*, București, str. Artei 5, însoțite de cost la care se va adăoga lei 15 pentru porto postal recomandat.

Volumul V (ultimul), este în curs de apariție.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite cât mai neîntârziat costul abonamentului rămas neachitat. Tabla de materii se trimite la cerere abonaților în urent cu plata abonamentului.